

HOOFDSTUK 1

De vliegende riksja

Soms droomde ik dat ik een heel normale familie had. En dan werd ik wakker en was alles weer net zo krankzinnig als altijd.

‘Kom hier, eigenwijs gevederd mormel!’ hoorde ik Edvina beneden roepen. ‘Waag het niet nog een ei te verstoppen of op de grond te laten vallen.’

Ik hoorde meubels bonken. Waarschijnlijk rende mijn moeder achter Krok aan. Krok was haar eierlegger, een kruising tussen een kraai en een geplukte zwarte uil, die luid krijste. Dat deed hij altijd wanneer hij een ei legde of kwaaië zin had. Elke dag dus.

Ik stond op en liep naar het raam. Er lag rijp op ons garagedak en in de ochtendschemering steeg donkerrode rook uit onze schoorsteen op. Mijn vader Enno was dus al aan de slag. Wanneer hij een idee had voor een nieuwe magische tool, sloot hij zichzelf dagenlang op in zijn werkplaats en deed hij de deur alleen maar open zodat we hem eten konden brengen.

‘Waaah, het is 07.13 uur op zaterdag 15 november,’ zei Glenda geeuwend vanuit mijn witchwatch. Het groenige gezicht van de horlogeheks verscheen op het display. Ze had haar geruite pyjama nog aan, schoof haar slaapmasker omhoog en keek me chagrijnig aan.

‘Met andere woorden: waarom ben jij al wakker, Elia Evander?’

‘Serieus! Kunnen we zelfs in het weekend niet uitslapen?’ bromde Selmor. Mijn rufter lag opgerold in zijn mandje naast mijn bed, met zijn bruin-wit gestreepte staart om zich heen geslagen. ‘O wee als ik niet op z’n minst een paar chilirupsen met croissants als ontbijt krijg.’

Ik keek zuchtend naar de stapel boeken op mijn bureau. ‘Ik moet me voorbereiden op de toets *Magische Boeitechnieken*. We hebben geen tijd om te luilakken.’

‘Hoor haar nou,’ zei Glenda honend. Ze trok het slaapmasker weer over haar ogen. ‘Zij heeft een toets, dus wij hebben geen tijd.’

Selmor deed een oog open en keek me met ware doodsverachting aan. ‘Als je me weer als proefkonijn voor je magische boeien wilde gebruiken, zet dat dan maar uit je hoofd. Ik heb geen zin om weer een halve dag aan een dakbalk te bungelen, alleen maar omdat jij zo’n drakenklauw niet meer openkrijgt. En trouwens: je hebt het magen-texamen toch allang gehaald? Waarom maak je dan ook nog die toets?’

Ik hurkte naast Selmors mandje en aaide mijn magische begeleider. Eerst begon mijn hand te kriebelen en toen mijn hele lichaam. Selmors magie werd op mij overgedragen en ik zat meteen vol energie. ‘Ook na de basisopleiding moet je blijven leren en toetsen maken om in aanmerking te kunnen komen voor bijzondere opdrachten. De besten onder ons worden zelfs wereldwijd ingezet bij magische noodgevallen. Stel je al die avonturen voor: Boston, Rio de Janeiro, Johannesburg, Tokio...’

‘Laat je vooral niet tegenhouden,’ mompelde Selmor half slapend. ‘Zelf blijf ik liever in mijn warme mandje.’

Ik spitste mijn oren en haastte me terug naar het raam toen ik

buiten een vreemd, trappend geluid hoorde. Zoals altijd verdacht ik eerst Enno. Maar de garage was ongeschonden, in tegenstelling tot de uitvinderswerkplaats in het gebouw van onze geheime dienst. Die had mijn vader een paar jaar geleden in brand gestoken. Sindsdien moest hij thuis werken.

Het getrappel buiten werd steeds luider. Ik deed het raam open en boog zo ver mogelijk naar buiten. Het was nog niet helemaal licht. Onze burens sliepen vast allemaal nog. Ik keek de Elzenstraat door en kon mijn ogen bijna niet geloven. Bij de kruising draaide een heel bijzonder vervoermiddel onze straat in. Een grote struisvogel trok een hobbeland rijtuigje op twee wielen achter zich aan.

Ik deed het raam weer dicht en pakte mijn monode. Daar zat een wisselglas in, dat de magie uit de omgeving wegfilterde en me de wereld liet zien zoals niet-magenten hem zagen.

Dat dacht ik al! De struisvogel was door het wisselglas niet te zien. Het leek nu alsof de riksja door een oude, knetterende motor werd voortgetrokken.

Ik stormde mijn kamer uit en de trap af. Krok zat op de trapleuning en was verdacht stil. Edvina zat op haar knieën op het kleed voor de garderobe en doorzocht onze schoenen.

Ze keek me verbaasd aan en riep: 'Nou zeg, wat doe jij zo vroeg uit bed? Je gaat toch zeker niet weer op missie?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Volgens mij krijgen we bezoek.'

Maar Edvina luisterde al niet meer naar me. Ze haalde triomfantelijk een zwart ei uit een van mijn gym schoenen. 'Kijk eens aan, wat hebben we hier?' Ze blies een blonde lok van haar voorhoofd en stond op. 'Ik zweer je dat ik die achterbakse eierlegger er nog eens uitgooi. Ik ben nog liever niet-magisch dan dat ik dit boosaardige

verenbeest nog langer blijf voeren,' zei ze woedend tegen Krok. Het driftige getrappel buiten trok haar aandacht en ze keek me vragend aan. 'Wat is dat in vredesnaam?' riep ze, want het lawaai werd steeds luider. 'Enno!' riep ze met haar handen in haar zij.

'Deze keer niet.' Ik liep naar de voordeur om die open te trekken.

De reusachtige struisvogel kwam net onze oprit op. Van zo dichtbij was hij nog indrukwekkender. Hij had glanzende blauwe veren en een lange gele nek. Op zijn kop droeg hij een oude leren motorhelm en bijpassende bril.

'Ho, Archie. Hooo!' riep een vrouwenstem vanuit de riksja en de struisvogel remde abrupt af. Er wervelde stof op en toen dat weer ging liggen, zag ik wie er uit de riksja stapte.

'Vivy!' Ik rende mijn tante tegemoet.

Vivy, die officieel en voor alle andere mensen Elvira heette, was de zus van mijn vader en leek niet alleen ontzettend op hem, maar ze was ook minstens zo gek en avontuurlijk als hij. En ze was beroemd in magentenkringen. Iedereen kende haar. Bij de verzamelkaarten van de grootste spieders aller tijden, de talentscouts van de SAM dus, was haar kaart die met een gouden randje.

Ze trok me dicht tegen zich aan en een vieze zwavelgeur drong mijn neus binnen. Vivy rook net als Enno naar overvloedige magie, een beetje zoals rotte eieren.

'Maar hoe kan dat nou?' riep Edvina achter me. 'Ik dacht dat je in Australië op zoek was naar nieuw talent.'

Vivy knipoogde naar me en draaide zich toen om naar de riksja om er een oude leren koffer en een piepkleine ronde vogelkooi uit te halen en aan mij te geven. 'Gisteren Australië, morgen Alaska. Met Archie kan het.' Ze liep naar de struisvogel toe. 'Het grootste deel van

de reis vlogen we op supersonische snelheid, sneller dan het geluid dus. Alleen boven de steden moesten we voorzichtig zijn.' Ze bevrijdde Archie uit het tuig en gaf hem een goedmoedig klapje, waarop de struisvogel in onze tuin begon te grazen. Daarbij maakte hij vreemde, knetterende geluiden. 'Hij heeft onderweg veel lucht ingeslikt,' verontschuldigde Vivy zich. 'Die moet er op de een of andere manier weer uit.'

Edvina keek Vivy nog steeds vol ongeloof aan. Daarna dwaalde haar bezorgde blik van het ene buurhuis naar het volgende. Ze dacht vast aan de chaos die Vivy bij haar vorige bezoek had achtergelaten.

'Ach, Elia?' Vivy wees naar de kleine vogelkooi. 'Breng jij Gromprik even naar binnen en laat hem uit zijn kooitje. Hij huilt al sinds we boven India vlogen.' Ze boog naar me voorover. 'Zei ik huilen? Krijzen is nog te zacht uitgedrukt. Je gelooft gewoon niet wat voor lawaai dat edele wezentje kan produceren.'

Ik tuurde in het kooitje en bekeek het wezen, dat zo groot was als mijn handpalm en dat bij Vivy's laatste woorden met zijn ogen rolde. Zijn pelzige lijfje leek op dat van een aapje, maar hij had twee grote, getande vleugels en aan het eind van zijn lange dunne staart zat iets wat me aan een vin deed denken. In plaats van een neus had hij een lange angel midden in zijn gezicht en boven op zijn kop had hij twee spitse oren. Tussen de tralies door keek het beestje me met zijn armen over elkaar grimmig aan.

Vivy keek nu ook in het kooitje en zuchtte. 'Heer Gromprik is een vleermug, en ja, hij doet precies wat je denkt: hij steekt als een vervelende mug om me van magie te voorzien. Het wordt alleen een probleem als hij niet-magenten steekt, daarom zit hij onderweg in het kooitje. Let dus goed op wanneer je hem eruit laat.'

Bij de buren ging de voordeur open en Ilse kwam in een gebloemde badjas naar buiten. Haar muisgrijze haar zwierde om haar gezicht toen ze zich nieuwsgierig naar ons omdraaide. Zonder ons uit het oog te verliezen riep ze naar binnen: 'Leo?' Daarna liep ze naar de bremstruik om de laatste blaadjes van de takken te plukken. Natuurlijk kon de bremstruik heel goed zelf zijn blaadjes laten vallen, maar vanaf die plek kon Ilse ons perfect afluisteren. En zoals altijd deed ze alsof ze ons helemaal niet opmerkte. Ze reageerde niet eens op Vivy's opgewekte 'Goedemorgen!'

'Riep je, lieverd?' Leo, de man van Ilse, kwam op pantoffels naar buiten en slofte door de voortuin.

'De buren hebben bezoek,' zei Ilse tegen hem, zonder moeite te doen om zachtjes te praten. 'Is dat niet dat krankzinnige mens dat twee jaar geleden midden in de zomer vuurwerk afstak op de oprit en Theo's konijnenhok platbrandde?'

Edvina keek me gealarmeerd aan.

'Dat zou kunnen, lieverd.' Leo keek niet eens goed.

'Je moet de politie bellen,' eiste Ilse van hem. 'Wie weet wat voor gevaarlijk beest er in dat kooitje zit. We zijn ons leven niet zeker als dat mens in de buurt is.'

'O, kijk, de krant is er al.' Leo liep naar de brievenbus bij het tuinhekje. 'Waarom drinken we niet eerst onze koffie op, nu hij nog warm is?'

'Jij zou zelfs nog koffiedrinken als ons huis in brand stond,' mopperde Ilse.

'Kom nou, lieverd,' zei Leo zacht. 'Ik heb ook al een cracker met abrikozenjam voor je gemaakt.'

Waarschijnlijk lokte het woord 'abrikozenjam' Ilse met hem mee.

Ze keek nog wel een keer achterdochtig over de heg voordat ze achter Leo aan naar binnen liep. En opnieuw vroeg ik me af hoe twee mensen die zo verschillend waren het met elkaar uithielden, of vooral hoe de zachtaardige Leo het met Ilse uithield.

‘Laten wij ook maar naar binnen gaan.’ Edvina nam Vivy’s koffer van me over. ‘Je komt trouwens als geroepen,’ zei ze tegen Vivy. ‘Enno zit al sinds gistermiddag in zijn werkplaats. Misschien kun jij hem naar buiten lokken.’

Vivy schudde haar hoofd. ‘Het spijt me, dan zal hij nog een poosje moeten blijven zitten. Ik heb een dringende afspraak in de stad.’ Ze keek peinzend naar haar struisvogel. ‘Het is alleen altijd nogal lastig om Archie ergens te parkeren. Hij wordt niet graag vastgebonden.’

‘Geen probleem,’ zei Edvina. ‘Ik moet toch nog naar de centrale. Ik neem je wel mee in mijn auto en Elia kan intussen op Archie en heer Gromprik passen. Maar vertel, Vivy. Heb je een nieuwe magische begeleider? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Ik wist precies waar mijn moeder aan dacht.

‘O, dat was tragisch!’ riep Vivy op weg naar de voordeur. ‘Mijn trouwe eierlegger is vorig jaar bij de magentenspelen opgegeten door een Tibetaanse franjedraak.’

‘Aha, een Tibetaanse franjedraak,’ mompelde Edvina, alsof ze die informatie wilde opslaan voor later.

‘Nou, Elia, zodra we terug zijn uit de stad moet je me alles over je eerste missie vertellen,’ zei Vivy. ‘En welke magische begeleider je hebt gekregen en of het waar is wat ik over je in **MERCK!** heb gelezen...’ Ze haalde een tijdschrift uit het voorvak van haar schoudertas, met op de voorpagina de mislukte foto uit mijn magentendossier, en drukte het me met opgetrokken wenkbrauwen in de hand.

Een nieuwe ster aan de magentenhemel

Elia Evander, zo heet de magent die in de Duitse centrale van de SAM International opzien baart en alle records breekt. Voor haar fantastische magentenexamen ontving ze op haar twaalfde verjaardag de erespeld in zilver. Daarmee is ze de jongste drager van de erespeld in de geschiedenis van de geheime dienst. Helaas was de nieuwe ster niet beschikbaar voor een interview, want ze was (zoals te verwachten) op missie. De leider van haar dienst gaf als commentaar: 'Elia Evander werkt momenteel aan haar eerste zaak en doet dat tot nu toe heel goed – zij het met wat eigenzinnige methodes.'

Wat mogen we in de toekomst van Elia Evander verwachten? Het medium Evangelina heeft een blik voor ons in de kaarten geworpen. 'Ik zie gevaarlijke missies op de magent afkomen. Als ze erin slaagt niet de noodknop in te drukken en het tegelijk te overleven, zal ze magentengeschiedenis schrijven!'

We houden onze lezers op de hoogte.

© MERCK! -

*Magenten en raadselachtige creaturen in de kijker
Novembereditie*

HOOFDSTUK 2

De vleermug

Toen Edvina met Vivy was vertrokken ging ik naar mijn kamer om me aan te kleden. Voor de zekerheid deed ik ook mijn magentenriem met de belangrijkste tools om. Ik had tenslotte de verantwoording voor Archie en heer Gromprik.

‘En ik dacht dat ik dit weekend in alle rust mijn geheugen kon opschonen. Daar kom je anders namelijk nooit aan toe,’ beklagde Glenda zich toen ik mijn witchwatch omdeed.

Ik ging terug naar de keuken, maakte ontbijt voor Selmor en mezelf en liet heer Gromprik vrij. Hij kroop uit zijn kooitje en rekte zich uit. Daarna begon hij met zijn vleugels te fladderen en vloog razendsnel door het huis, dicht over mijn hoofd heen, en landde toen op mijn onderarm om me te steken.

‘Au, kan het wat zachter?’ Ik wreef over het bultje dat verscheen op de plek waar hij me had gestoken. ‘Dat jeukt verschrikkelijk.’ Peinzend keek ik heer Gromprik aan. ‘Wat eet een vleermug eigenlijk?’

De kleine kruising tussen een vleermuis en een mug begon te piepen en Selmor giechelde. ‘Hij zegt dat hij om te beginnen wel tevreden zou zijn met een kopje matcha-thee en een kleine truffel-omelet.’

De kleine vleermug knikte ijverig en keek me beleefd aan.

‘Het spijt me, maar we hebben geen matcha-thee en ook geen truffels,’ zei ik.

De vleermug sloeg gepikeerd zijn armpjes over elkaar en tetterde in een taal die ik niet verstond.

Selmor verstond het wel. ‘Hij zegt dat je daar nog maar eens heel goed over na moet denken. Zonder matcha-thee kan hij zijn magie nauwelijks onder controle houden en moet hij heel vaak steken. Dat is natuurlijk maar een loos dreigement, maar heeft iemand me ooit al eens naar mijn voorkeuren gevraagd?’ Mijn rufter zat voor me op de keukentafel en zoog op een partje bloedsinaasappel.

‘Je bent toch zeker niet jaloers, Selmor?’ vroeg ik lachend en ik gaf hem een stukje toast met honing.

‘Jaloers op die vlegel? Laat me niet lachen.’ Selmor keek heer Gromprik boos aan.

De deur naar de garage ging open en Enno kwam de keuken in. Zijn zwarte haar zat in de war en hij zag er moe uit. Er hing een wolk zwavelgeur om hem heen. ‘Hebben we bezoek?’ Hij keek nieuwsgierig om zich heen.

Ik knikte en likte de honing van mijn vingers. ‘Vivy is er. Nou ja, ze was er. Ze is alweer weg, met Edvina de stad in, omdat ze een—’

‘Is dat een Aziatische vliegende riksja?’ riep Enno gefascineerd. Hij tuurde door het keukenraam naar Vivy’s rijtuigje. ‘Hmm, ik zie helemaal geen uitlaat. Hoe wordt dat ding dan aangedreven?’

‘Archie trekt hem,’ zei ik, en ik wees naar de struisvogel in de voortuin. Hij genoot van de bessen van Kroks schandalig dure vogelvoerstruik, een echte zwarte mythische mirte.

‘Nee, maar... dat is een Australische struisvogel!’ riep Enno dolblij.

Hij rende de keuken door, trok de buitendeur open en haastte zich naar buiten.

‘Deur dicht!’ riep ik nog, maar het was te laat. Heer Gromprik vloog al achter Enno aan.

‘Cool, nu kan magent Evander laten zien hoe goed ze haar boei-technieken beheerst,’ kraaide Glenda vanuit mijn witchwatch.

‘En nu eens een keer zonder mij als proefdier,’ voegde Selmor daar smakkend aan toe.

Ik stoorf naar de deur en zag heer Gromprik door onze voortuin rechtstreeks naar de burens fladderen. Enno besepte de ernst van de situatie niet eens en stond op z’n gemakje de riksja van alle kanten te bekijken.

Met trillende vingers trok ik een elastische werpboei van mijn riem en haalde uit. Helaas was de vleermug heel wendbaar en ontweek hij de lus van de boei met gemak. Hij vloog al over de bremstruik heen naar Ilse toe.

‘Leo!’ mopperde die net. ‘Je hebt mijn kwetsbare rozen nog steeds niet in de kelder gezet. Wil je soms dat ze bevroren?’

‘Zeker niet, lieverd,’ zei Leo. Hij hield meteen op met bladeren harken en pakte de eerste bloempot op.

Heer Gromprik suisde naar hem toe. Ik pakte een drakenklauw en richtte opnieuw. Maar ook deze keer miste ik heer Gromprik net. Mijn hart ging tekeer toen ik zag dat hij op Leo’s rug ging zitten.

‘Waag het niet,’ dreigde ik heer Gromprik.

De vleermug keek op en piepte schel.

Ook zonder Selmors vertaling begreep ik precies wat heer Gromprik wilde. ‘Ik heb geen matcha-thee en ook geen truffels, dat heb ik toch al gezegd!’ zei ik.

Heer Gromprik keek me woest aan, haalde toen zijn schouders op en ramde zijn angel tussen Leo's schouderbladen.

'Au!' Leo sloeg zich op zijn rug. 'Wat was dat nou?' Hij keek verbaasd om zich heen.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je pijn in je rug hebt en me daarom niet kunt helpen, hè?' mopperde Ilse.

Leo liet de bloempot los en keek zijn vrouw aan. Zijn gezicht werd donkerrood.

Dat was vast een allergische reactie op de steek van heer Gromprik. Vivy had al gezegd dat het vervelend werd als een vleermug een niet-magent stak. In gedachten nam ik alle eerste-hulpmaatregelen door die ik op de macademie had geleerd.

'Kom onmiddellijk terug, heer Gromprik,' fluisterde ik over de heg heen.

Ilse keek me nieuwsgierig aan. 'Aha, Elia. Is jullie bezoek alweer weg?' vroeg ze snibbig.

'Laat de burens eindelijk eens met rust, Ilse,' zei Leo geïrriteerd. Hij greep naar de hark.

Ilse trok haar wenkbrauwen op en draaide zich langzaam naar Leo om. 'Pardon, wát zei je?'

Leo liep met de hark opgeheven naar Ilse toe. 'Je hebt me wel verstaan. Je moet ophouden je lange neus in de zaken van andere mensen te steken, nieuwsgierig mens!'

Ilse hapte naar lucht. Zelfs Enno keek op en kwam dichterbij.

'Ja, maar, Leo... Wat mankeert jou ineens?' vroeg Ilse schor.

Leo was buiten zichzelf. 'De hele morgen loop je al te schreeuwen. Bel de politie, Leo! De burens vermoorden ons nog, Leo! Niets dan gekken in de Elzenstraat, Leo! Maar zal ik je eens wat vertellen? De

enige die hier gek is, ben jij.' Hij draaide zich naar ons om en keek ons met zijn ogen tot spleetjes geknepen aan. 'En wat valt hier te zien? Hebben jullie zelf nog niet genoeg catastrofes op te lossen?'

Daar had hij wel gelijk in. Heer Gromprik streek net voor me op de bremstruik neer en waste tevreden zijn angel.

Enno liep gefascineerd naar hem toe. 'Is dat een vleermug? Van wie is die? Dat is een buitengewoon mooi exemplaar.'

Ilse en Leo bogen zich meteen over de bremstruik heen en zochten het 'mooie exemplaar' waar Enno zo van onder de indruk was. Maar mensen zonder magie konden onze magische begeleiders niet zien. Alleen mijn rufter was wat dat betreft een zeldzame uitzondering.

'Een vleermug, ja ja. En dan noem je mij gek?' ging Ilse tegen Leo tekeer.

'Je bent vooral een nieuwsgierige, roddelende kwaadspreker,' mopperde Leo terug. Hij keek zijn vrouw kwaad aan.

Ilse's mond ging open en dicht alsof ze een vis op het droge was. Toen draaide ze zich om en liep naar binnen.

Leo was onherkenbaar veranderd. Hij vloekte en schold onafgebroken. Ik maakte me serieus zorgen. Zou het met de steek van heer Gromprik te maken hebben? Hopelijk ging het snel weer over.

'En jij,' ging hij nu tegen Enno tekeer. 'Je moet dringend eens naar een dokter. Het is niet normaal dat je vleermuggen en dat soort rare dingen ziet, begrepen?'

Enno keek mij verbluft aan.

Ik haalde echter net een elastische lus van mijn riem en sloeg die om de pootjes van heer Gromprik. 'Nou heb ik je, wegloper!' Triomfantelijk trok ik de tegenstribbelende vleermug naar me toe.

'Zie je nou wat je doet? Je dochter is al net zo gek als jij!' Leo wees

naar onze tuin. 'En zet die motor eens uit. Ik word niet goed van dat geknetter!'

Enno draaide zich om naar Archie, die van de ene naar de andere struik huppelde en harde boeren liet. Mijn vader knikte langzaam. Waarschijnlijk begreep hij ook zonder wisselglas wel dat onze burens iets heel anders zagen en hoorden dan de struisvogel.

'Epione belt,' zei mijn horlogeheks Glenda op dat moment.

Ik hield nog steeds de spartelende heer Gromprik in mijn handen, dus riep ik: 'Neem op, Glenda!'

Op het schermpje van mijn witchwatch verscheen het gezicht van Epione. 'Hallo, Elia,' fluisterde ze zo zacht dat ik het horloge heel dicht bij mijn oor moest houden om haar te kunnen verstaan.

'Epione? Is alles in orde?' vroeg ik bezorgd, want de baas van onze vestiging van de geheime dienst had zich duidelijk ergens verstopt. Ze zag er opgejaagd uit en ik dacht zelfs dat ik een stuk steen langs haar heen zag vliegen.

'Ik heb je nodig voor een missie, nu meteen!' fluisterde Epione. En toen werd de verbinding verbroken.

'Gesprek beëindigd. Zal ik terugbellen?' vroeg Glenda.

'Nee,' zei ik. 'Magentenregel 78e: bel nooit iemand terug die fluis-terde. Hij of zij wilde niet gehoord worden.'

'Zoals je wilt,' antwoordde Glenda gepikeerd. 'Wat ga je dan doen?'

Enno keek me aan. 'Moet je weg?'

'Ja, helaas meteen.' Ik liep naar binnen.

'Natuurlijk denkt dat kind alleen maar aan elektronische snuisterijen. Dat verbaast ook niemand,' mopperde Leo achter me. 'Die kinderen van tegenwoordig kunnen niet eens fatsoenlijk "goedemorgen" of "tot ziens" zeggen of ze hebben al zo'n ding om hun pols.'

‘Ach, Leo,’ hoorde ik Enno antwoorden. ‘Neem het niet zo zwaar op. Ik adviseer je een bonbon te nemen en een poosje te rusten. Je bent kennelijk wat oververhit geraakt door die insectensteek.’ Ik wist dat Enno probeerde Leo een van zijn beroemde vergeetbonbons te geven, die alles wat magisch was uit zijn herinnering zou laten verdwijnen.

‘Vertel me niet wanneer ik oververhit ben,’ riep Leo zo hard dat ik het in de keuken kon horen.

‘Selmor? We moeten gaan!’ riep ik terwijl ik heer Gromprik in zijn kooitje opsloot.

‘O nee. Kan ik niet eens rustig ontbijten?’ zeurde mijn rufter, die een heel stuk toast ineens in zijn mond schoof. ‘Altijd af ’t gefellig wordt, moeten we fertrekken.’

Ik vloog in drie grote sprongen de trap op en trok de oude plunjezak uit de kleerkast, die Enno me voor mijn eerste missie cadeau had gedaan, en die al ingepakt klaarstond voor de volgende missie. Daarna pakte ik Glenda’s oplader en Selmors knuffeldekentje en liep de trap weer af.

Enno was intussen ook weer binnen. Hij had zijn magische begeleider Rats, een kruising tussen een das en een witte rat, uit de garage gehaald en trok net zijn jas aan. ‘Ben je klaar, Elia? Dan breng ik je snel!’

Ik stond versteld. Enno had helemaal geen rijbewijs en had een hekel aan gewone motoren. Bovendien was Edvina net met onze auto naar de stad gereden. Ik deed een stap achteruit en zag door de openstaande voordeur dat Enno Archie voor de riksja had gespannen.